

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/103/2019
Identifikačné číslo spisu:	4116209088
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4116209088.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne UNIPHARMA - 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť, so sídlom v Bojniciach, Opatovská cesta 4, IČO: 31 625 657, proti žalovanej MED - ART, spol. s r. o., so sídlom v Nitre, Hornočermánska 4, IČO: 34 113 924, zastúpenej Mgr. Petrom Mesárošom, advokátom v Nitre, Bottova 34, o zaplatenie 6 536,50 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 31Cb/38/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. júla 2018, sp. zn. 6Co/176/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 6. februára 2017, č. k. 31Cb/38/2016-110 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa voči žalovanej domáhala zaplatenia sumy 6 536,50 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 17. februára 2016 do zaplatenia a trov konania a žalovanej priznal voči žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 151c ods. 2, § 151d ods. 3,4, § 151e ods. 1, § 151j ods. 1, § 151k ods. 1,

§ 151ma ods. 1, § 151md ods. 1 písm. a/, i/ zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník

(ďalej len „OZ“) uviedol, že žalobkyňa žiadala od žalovanej nahradiť škodu spôsobenú jej tým, že žalovaná ako záložný veriteľ totožného záložného dlžníka a záložcu v jednej osobe neoznámil žalobkyni začatie výkonu záložného práva na totožné predmety zálohu, na ktoré mala záložné právo aj žalobkyňa. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie

za preukázané, že čase zriadenia záložného práva medzi žalobkyňou ako záložným veriteľom a spoločnosťou NUOMO ako záložcom (dlžníkom) mala žalobkyňa existujúce pohľadávky voči spoločnosti NUOMO vo výške 63 717,83 eura, ktoré boli zabezpečené zriadením záložného práva; zabezpečené podľa záložnej zmluvy boli aj pohľadávky žalobkyne,

ktoré vzniknú v budúcnosti a tieto aj podľa tvrdení žalobkyne vznikli. Zabezpečované pohľadávky boli do výšky 63 717,83 eur v čase zriadenia záložného práva známe, čo vyplýva zo zoznamu neuhradených pohľadávok z 2. júla 2012. Zároveň bola v zmluve o zriadení záložného práva žalobkyne určená aj najvyššia hodnota istiny vo výške 90 000,-eur, do ktorej sa pohľadávky zabezpečujú. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, po zriadení záložného práva zanikli pohľadávky žalobkyne voči spoločnosti NUOMO (záložný dlžník) do výšky

90 000,-eur splnením, teda hoci aj iným spôsobom ako výkonom záložného práva. Súd prvej inštancie zdôraznil vychádzajúc z tvrdenia žalobkyne, uvedené pohľadávky (pôvodne vo výške 63 717,83 eur a ďalšie v budúcnosti vzniknuté do výšky 90 000,-eur) boli uhradené priamo

ich dlžníkom - spoločnosťou NUOMO; pohľadávky žalobkyne voči spoločnosti NUOMO

v celkovej výške 90 000,-eur od zriadenia záložného práva do času pred začatím výkonu záložného práva žalovaným boli uhradené. Záverom súd prvej inštancie skonštatoval,

že záložná zmluva žalobcu v čase začatia výkonu záložného práva žalovanou viac nezabezpečovala pohľadávky žalobkyne, pretože zanikla zánikom zabezpečovaných pohľadávok a v čase začatia výkonu záložného práva žalovanej už viac žalobkyňa nebola prednostným záložným veriteľom (nebola záložným veriteľom vôbec) na druhovo totožný predmet zálohu ako žalovaná a už vôbec nie na totožné predmety zálohu. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.

Z.
Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom

z 25. júla 2018, sp. zn. 6Co/176/2017 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2

C. s. p. potvrdil ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 420 ods. 1, 3, § 151a, § 151b

ods. 1 až 4, § 151c ods. 2, § 151d ods. 3,4, § 151e ods. 1, § 151j ods. 1, § 151k ods. 1, § 151ma ods.

1, § 151md ods. 1 písm. a/, i/ OZ uviedol, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto sa plne stotožnil s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukázal ako na správne a na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalobkyne odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie

je dostatočne odôvodnené a tým aj preskúmateľné. Na zdôraznenie správnosti, vzhľadom aj

na ďalšie námietky odvolateľky, odvolací súd poukázal na skutočnosť, že vznik a trvanie záložného práva je nerozlučne späté s pohľadávkou, ktorú zabezpečuje, a preto záložné právo zaniká predovšetkým spolu so zánikom pohľadávky. Nezáleží na tom, akým spôsobom pohľadávka zanikne, aj keď je zrejmé, že najčastejším dôvodom jej zániku je splnenie

(§ 559 OZ), pričom nie sú vylúčené ani ostatné spôsoby zániku (započítanie, dohoda strán, splnutie postavenia veriteľa a dlžníka zo záväzkového právneho vzťahu, následná nemožnosť plnenia). Výkon záložného práva smeruje k speňaženiu zálohu a len čo bolo záložné právo vykonané, zaniká aj vtedy, keď zabezpečovaná pohľadávka nebola uspokojená v celom rozsahu (§ 151md ods. 1 písm. i/ OZ). Z akcesorickej povahy záložného práva vyplýva, že pokiaľ ide

o vznik, existenciu a zánik, je podmienené danosťou pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi

ako hlavného vzťahu. Záložné právo ako vedľajší vzťah pristupuje k pohľadávk

ako prostriedok na jej hmotnoprávne a procesnoprávne posilnenie. Preto záložné právo môže existovať len v nerozlučnej spätosti s pohľadávkou, ktorá je súčasťou hlavného primárneho záväzkového vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom. Samostatná existencia záložného práva,

t. j. existencia bez ním zabezpečovanej pohľadávky, je pojmovo vylúčená. Pre túto svoju povahu záložné právo trvá len dovtedy, kým trvá jej zabezpečovaná pohľadávka. Preto odvolací súd zdôraznil, že zánikom zabezpečenej pohľadávky zo zákona zaniká aj záložné právo

v zmysle § 151md ods. 1 písm. a/ OZ. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že v súvislosti so zánikom zabezpečenej pohľadávky došlo zo zákona i k zániku záložného práva. V čase začatia výkonu záložného práva žalovanej už viac žalobkyňa nebola prednostným záložným veriteľom, a žalovaná preto nemohla porušiť povinnosť oznámiť žalobkyni začatie výkonu záložného práva, a preto nemožno hovoriť o škode, ktorú mala žalovaná žalobkyni spôsobiť. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Namietala, že odvolací súd sa nevyjadril ku všetkým skutočnostiam a tvrdeniam žalobkyne, vyslovených počas konania i v odvolaní. Bola toho názoru, že odvolací súd nesprávne rozlišuje medzi pohľadávkou, ktorá sa zabezpečuje záložným právom a medzi zálohom, na základe čoho mohlo podľa jej názoru dôjsť k nesprávnej interpretácii týchto právnych pojmov. Ako dovolateľka ďalej zdôraznila, jej argumentácia ohľadne pravidelne vznikajúcich a zanikajúcich pohľadávok počas obchodného styku, ktoré sú predmetom záložného práva, bola odvolacím súdom opomenutá. Dovolateľa namietala aj nepredvídateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, keď tento rozšíril odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu o argumentáciu o odvolávku na § 151md ods. 1 písm. i/ OZ, ktorú vo svojom odôvodnení súd prvej inštancie nepoužil. Záverom dovolateľka nesúhlasila s právnym názorom súdov nižších inštancií, že žalovaný nemal oznamovaciu povinnosť podľa § 151ma ods. 1 OZ, ktorá argumentácia, podľa názoru žalobkyne, nemá oporu v zákone. Z týchto dôvodov preto považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za neodôvodnené, nepreskúmateľné, prekvapivé a nesprávne právne posúdené. V dôvodoch dovolania ďalej podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci. Z týchto dôvodov žiadala rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu považovala rozhodnutia súdov nižších inštancií za riadne odôvodnené, jasné, určité a zrozumiteľné. Mala za to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí výlučne poukázal na právny stav zániku záložného práva žalobkyne upravený v § 151md ods. 1 OZ a zároveň, že absentuje príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovanej a v dôsledku toho aj samotná škoda. Žalovaná zároveň zdôraznila, že samotná žalobkyňa v konaní potvrdila zánik záložným právom zabezpečených pohľadávok iným spôsobom než výkonom záložného práva. Dovolanie žalobkyne preto navrhla odmietnuť alebo zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C. s. p.), zastúpená povereným zamestnancom (§ 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle §

419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

9. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421

C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1Cdo/345/2014, 2Cdo/43/2012, 3Cdo/98/2005, 4Cdo/344/2014, 5Cdo/101/2015, 6Cdo/292/2013, 7Cdo/500/2014, 8ECdo/259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/127/2012, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/29/2016, 4Cdo/133/2015, 5Cdo/467/2014, 6Cdo/5/2014, 7Cdo/7/2016, 8Cdo/450/2015).

13. Podľa presvedčenia žalobkyne je jej mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu okrem iného vyplýva, že doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil terminologicky správnejším a širším pojmom „právo na spravodlivý proces“, ktorého obsahové znaky vyplývajú z početnej konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj pomaly a ťažkopádne sa tvoriacej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porov. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 4Cdo/100/2018 a pod.).

14. Právo na spravodlivý proces je jasne koncipované ako samostatné subjektívne verejné právo každého jednotlivca voči štátu (súdu) ako povinnému subjektu na poskytnutie náležitej právnej ochrany v takom procese, ktorý maximálne garantuje spravodlivý výsledok (nie však priaznivý výsledok). Definovať toto základné právo je veľmi zložitá, lebo je jedným zo základných stavebných pilierov

právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) a spravodlivej spoločnosti.

15. Porušením základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení chýba určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ ich strana sporu namietala, ale krajský súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dostatočným spôsobom odôvodnil ich irelevantnosť; pokiaľ krajský súd takto v prejednávanej veci postupoval, dopustil sa okrem iného aj svojvôle, zakázanej v čl. 2 ods. 2 ústavy.

16. Obdobne ako v skutkovej oblasti, i v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú podobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodovania, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež i zásadami spravodlivého procesu.

17. Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

18. Dovolateľka namietala odôvodnenie, nepreskúmateľnosť a nepredvídateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

19. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393

C. s. p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Žalobkyňa tak neopodstatnene namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.

20. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

21. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Dovolateľka zastáva názor, podľa ktorého je dovolaním napadnuté uznesenie nepredvídateľné. Najvyšší súd už za predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, podľa ktorého predvídateľné je rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu v konaní a pri rozhodovaní (viď sp. zn. 3Cdo/236/2010, 7Cdo/42/2010, 5Cdo/210/2013). V rozhodnutí R 56/2012 najvyšší súd vyslovil názor, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvoinštančného rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu dovtedajšieho konania nové dôvody,

jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým a taký postup súdu nie je odňatím možnosti realizovať procesné oprávnenia účastníka konania. V danom prípade sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a so zreteľom na uvedené nemožno jeho rozhodnutie považovať za prekvapivé, nerešpektujúce právo na spravodlivý súdny proces.

23. Záverom dovolací súd uzatvára, že nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenu vadu v zmysle § 420 písm. f/ C. s .p.

24. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f/ C. s. p. prípustné. Najvyšší súd preto jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

25. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C. s. p.) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.